

GESPREKKEN MET MIJN KLEINE DOCHTER.

Honderd jaar.

Toen zij klein was, hield mijn slochtertje altijd heele gespreken, zoo 's morgens vroeg (toen hadden we er nog den tijd voor: nu is het opschieten, lessen nakijken, piano studeren, lang en vooral veel ontbijten en naar school).

Op een morgen werk ze wakker en vroeg in eens, van uit haar bed met een diep ernstig stemmetje:

„Moeder, als je nou altijd heeltemaal niet eens dood ben gegaan — al maar niet dood ben gegaan — wanneer ga je dan eindelijk dood?”

(Ze wilde mij alleen maar vragen: „Hoe oud kan een mensch worden?”)

Ik antwoordde: „Als de menschen heél, heél oud worden, brengen ze 't wel eens tot honderd jaar.”

En zij: „Is het prettig, om honderd jaar te worden?”

Ja, wat zou ik daar van zeggen? Als je tamelijk gezond bent en je hebt een gezellig makkeleijk leventje, ja, dan is 't prettig: maar als je een hulpbehoevende stumper bent geworden en iedereen, waar je van hield, is al lang dood — neen, dan is 't niet prettig.

Maar dit alles was veel te gewichtig om tegen mijn kleine meitsje te zeggen. En dus antwoordde ik: „Ja, het is heél prettig. Want dan is er een feest in de straat, waar je woont. Dan gaat de vlag uit aan je eigen huis en overal bij de buren. Dan komt de burgemeester je feliciteeren en je krijgt van iedereen bloemen, en taarten, en fruit.”

Ze zat rechtop in haar bed en keek me vol belangstelling aan. Toen even nadenken en:

„O — als jij honderd jaar wordt — mag ik dan ook bij dat feest komen?”

Maar natuurlijk, zei ik. „Dan hoor je er trich bij!”

Heel eigenwijs zei ze: „Ja maar dat woon ik natuurlijk al lang niet meer bij je. — Dan ben ik al zóó groot — en groote menschen wonen niet meer bij der moeder. Zal je me dan opbellen?”

Heel dringend vroeg ze het. En heel plechtig heb ik ja gezegd. Ondanks de plechtigheid van mijn „ja” kwam er nog eens achteraan:

„Ja, maar, zal je het heusch niet vergeten?”